

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

KASS MORGAN a studiat literatura la Brown University, după care și-a continuat studiile la Oxford. Locuiește în Brooklyn, New York. Lucrează ca editor și printre preferințele ei de lectură se află romanele SF și proza victoriană. Continuarea romanului *Cei 100*, intitulată *Day 21*, s-a publicat în anul 2014, iar al treilea volum din serie, *Homecoming*, a apărut în 2015. *Cei 100* a fost ecranizat în serialul omonim de mare succes, produs de Warner Bros și CBS Television Studios.

CEI
100
KASS MORGAN

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

1

CLARKE

Ușa se deschise, iar Clarke știu că venise vremea să moară.

Ochii i se fixară pe cizmele gardianului și se pregăti pentru un val de frică, de panică disperată. Dar, când se ridică în coate, dezlipindu-și cămașa de patul ud de transpirație, nu simți decât ușurare.

Fusese transferată într-o celulă de o persoană, după ce atacase un gardian, dar pentru ea nu exista izolare. Auzea voci peste tot. Strigau la ea din colțurile încăperii întunecate. Umpleau liniștea dintre bătăile inimii ei. Țipau din cele mai adânci cotloane ale minții ei. Nu voia să moară, dar dacă acela era singurul mod de a face vocile să tacă, atunci era pregătită s-o facă.

Fusese închisă pentru înaltă trădare, dar adevărul era mult mai rău decât și-ar fi putut imagina cineva. Chiar dacă, printr-o minune, ar fi fost iertată la apel, nu ar fi existat cu adevărat o grațiere. Amintirile ei erau mai insuportabile decât pereții oricărei celule.

Gardianul își drese glasul și își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

– Deținut numărul 319, te rog să te ridici.

Era mai tânăr decât se așteptase, iar uniforma atârna lejer pe trupul slab, lucru care trăda faptul că era proaspăt recrut. Câteva luni de rații militare nu erau suficiente pentru a alunga spectrul foametei care bântuia pe navele spațiale ale Coloniei: Walden și Arcadia.

Clarke trase adânc aer în piept și se ridică în picioare.

– Întinde mâinile, îi zise el și scoase o pereche de cătușe metalice din buzunarul uniformei albastre.

Clarke se înfioră când pielea lui o atinse pe a ei. Nu mai văzuse niciun om de când o aduseseră în noua celulă, cu atât mai puțin să fi atins vreunul.

– Sunt prea strânse? o întrebă, tonul aspru fiind îmblânzit de o notă de simpatie, lucru care o făcu să simtă o strângere de inimă.

Trecuse atât de mult de când nimeni în afară de Thalia – fosta ei colegă de celulă și singura ei prietenă din întreaga lume – nu îi mai arătase compasiune.

Scutură din cap.

– Așază-te pe pat. Doctorul e pe drum.

– O vor face aici? întrebă Clarke cu voce răgușită, iar cuvintele ieșiră greu.

Dacă un doctor era pe drum, însemna că renunțaseră să o judece din nou. Nu era surprinsă. Potrivit legilor Coloniei, adulții erau executați imediat după condamnare, iar minorii erau închiși până când împlineau optsprezece ani și li se dădea o ultimă șansă de a se apăra. Dar în ultima vreme oamenii erau executați la câteva ore după procesele pentru infracțiuni care, cu câțiva ani în urmă, ar fi fost iertate.

Totuși, era greu de crezut că o vor face în celula ei. Într-un fel, abia așteptase o ultimă plimbare până la spital, unde petrecuse atât de mult timp, pe durata stagiaturii – o ultimă șansă de a mai simți ceva familiar, chiar și doar mirosul dezinfectantului și zumzetul sistemului de ventilație –, înainte de a-și pierde pentru totdeauna abilitatea de a simți.

Gardianul vorbi fără să o privească în ochi:

– Trebuie să te așezi.

Clarke făcu câțiva pași mici și se așeză încordată pe marginea patului îngust. Deși știa că izolarea deforma perceperea timpului, era greu de crezut că stătuse acolo – singură – aproape șase luni. Anul pe care îl petrecuse cu Thalia și cu a treia colegă de celulă, Lise, o tipă nesuferită, care zâmbise pentru prima dată când o luaseră de acolo pe Clarke, i se păruse o eternitate. Dar nu exista o altă explicație. În ziua aceea probabil că împlinea optsprezece ani și singurul cadou care o aștepta era o seringă care avea să-i paralizeze mușchii, până când inima ei avea să se oprească. După aceea, trupul ei lipsit de viață avea să fie abandonat în spațiu, după cum era obiceiul în Colonie, lăsat să plutească la nesfârșit prin galaxie.

În ușă apăru o siluetă și un bărbat înalt și zvelt intră în celulă. Deși părul gri care îi ajungea până la umeri îi acoperea parțial ecusonul de pe gulerul halatului alb, Clarke nu avea nevoie să îl vadă pentru a ști că era consultantul medical principal al Consiliului. Își petrecuse partea mai bună a anului dinaintea condamnării pe lângă dr. Lahiri și nici nu mai știa numărul orelor în care stătuse lângă el în timpul operațiilor. Cealaltă stagiară o invidiasse și se plânsese de nepotism, când aflase că dr. Lahiri era unul dintre prietenii cei mai apropiați ai tatălui său. Cel puțin fusese, înainte ca părinții ei să fie executați.

- Bună, Clarke, zise el amabil, de parcă s-ar fi salutat în sala de mese a spitalului, nu într-o celulă. Cum te simți?

- Mai bine decât o să fiu peste câteva minute, presupun.

Dr. Lahiri obișnuia să zâmbească la umorul negru al lui Clarke, dar de data aceasta tresări și se întoarse spre celălalt bărbat.

- Poți să îi desfaci cătușele și să ne lași un moment, te rog? Gardianul se foi.

- N-ar trebui să o las nesupravegheată.

- Poți să aștepti chiar lângă ușă, afară, zise dr. Lahiri, cu un calm exagerat. E o fată de șaptesprezece ani, neînarmată. Cred că o să pot ține lucrurile sub control.

Gardianul evită privirea lui Clarke, în timp ce îi scotea cătușele. Dădu scurt din cap către dr. Lahiri și ieși.

- Vrei să spui că sunt o fată neînarmată, de optsprezece ani, zise Clarke și se forță să zâmbească. Sau ai devenit unul dintre acei oameni de știință zăpăciți, care niciodată nu știu ce an e?

Așa fusese tatăl ei. Uitase să programeze luminile circadiene din apartamentul lor și ajunsese să lucreze la 0400, prea absorbit de cercetările lui pentru a observa că holurile navei erau pustii.

- Încă ai șaptesprezece ani, Clarke, îi zise dr. Lahiri, pe tonul acela calm și lent pe care, de obicei, îl rezerva pacienților care se trezeau după operație. Ai stat la izolare trei luni.

- Atunci ce cauți aici? Întrebă ea, fără să-și poată masca panica din voce. Legea spune că trebuie să aștepti până împlinesc optsprezece.

- A intervenit o schimbare de planuri. Doar atât sunt autorizat să-ți spun.

- Adică ești autorizat să mă execuți, dar nu și să vorbești cu mine?

Își aminti cum îl privise pe dr. Lahiri în timpul procesului părinților ei. La vremea aceea, interpretase zâmbetul de pe fața lui ca pe o expresie a dezaprobării a ceea ce se întâmpla, dar acum nu mai era sigură. Nu le luase apărarea. Nimeni nu o făcuse. Pur și simplu, stătuse acolo în tăcere, în timp ce Consiliul decisese că părinții ei – doi dintre cei mai buni oameni de știință de pe Phoenix – încălcaseză Doctrina Gaia, legile stabilite după Cataclism care urmăreau să asigure supraviețuirea rasei umane.

- Și părinții mei? I-ai omorât și pe ei?

Dr. Lahiri închise ochii, de parcă vorbele lui Clarke se transformaseră din sunete în ceva vizibil. Ceva grotesc.

- N-am venit să te omor, zise el încet.

Deschise ochii, apoi făcu semn spre scaunul de la căpătâiul patului.

- Pot?

Clarke nu răspunse, iar dr. Lahiri se așeză cu fața spre ea.

- Pot să îți văd brațul, te rog?

Clarke simți o strângere în piept și se forță să respire. Mițea. Era crud și mincinos, dar tot avea să se termine într-o clipă. Întinse brațul spre el. Dr. Lahiri băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o batistă care mirosea a antiseptic. Clarke se înfioră când îi șterse brațul cu ea.

- Nu-ți face griji. Nu o să doară.

Clarke închise ochii.

Își aminti privirea plină de durere pe care i-o aruncase Wells când gardienii o escortaseră afară din sălile Consiliului. Deși furia care amenințase să se dezlănțuie în timpul procesului se consumase de mult timp, amintirea lui Wells stârni un nou val de căldură și de pulsații prin corpul ei, ca

o stea care murea și care sclipea pentru ultima dată, înainte să dispară în neant.

Părinții ei erau morți și era doar vina lui.

Dr. Lahiri îi prinse brațul, iar degetele lui îi căutară vena.

Ne vedem în curând, mamă și tată.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Asta era. Clarke trase aer în piept, când simți o ciupitură pe interiorul încheieturii.

- Gata. Ești pregătită.

Ochii lui Clarke se deschisera brusc. Privi în jos și văzu o brățară metalică prinsă de brațul ei. Își trecu degetul peste ea și tresări când simți de parcă o grămadă de ace micuțe i-ar fi apăsât pielea.

- Ce e asta? Întrebă speriată și se trase de lângă el.

- Relaxează-te! îi zise cu un calm enervant. Este un transponder al funcțiilor vitale. Îți va înregistra respirația și compoziția sângelui și va strânge tot felul de informații utile.

- Utile pentru cine? Întrebă Clarke, deși intuia care era răspunsul, după nodul pe care începea să îl simtă în stomac.

- S-au făcut niște descoperiri importante, zise dr. Lahiri, de parcă era o imitație a tatălui lui Wells, cancelarul Jaha, când ținea unul dintre discursurile lui cu ocazia Zilei Comemorării.

- Ar trebui să fii mândră. Totul e datorită părinților tăi.

- Părinții mei au fost executați pentru trădare.

Dr. Lahiri o privi dezaprobator. Cu un an în urmă, ar fi făcut-o pe Clarke să se facă mică de rușine, dar acum continuă să îi susțină privirea.

- Nu strica asta, Clarke. Ai șansa să faci lucrurile cum trebuie, să te revanșezi pentru crima îngrozitoare a părinților tăi.

Se auzi un pocnet înfundat, când pumnul lui Clarke intră în contact cu fața doctorului, urmat de o bufnitură, când

capul lui se lovi de perete. În clipa următoare, apăru gardianul și îi răsuci mâinile la spate.

- Sunteți bine, domnule?

Dr. Lahiri se ridică încet și își frecă bărbia, privind-o pe Clarke cu un amestec de furie și amuzament.

- Cel puțin știm că o să te descurci cu ceilalți deținuți când o să ajungi acolo.

- Să ajung acolo? mormăi Clarke, încercând să se elibereze din strânsoarea gardianului.

- Evacuăm centrul de detenție astăzi. O sută de deținuți norocoși primesc șansa de a face istorie. Colțurile gurii i se răsuciră într-un rânjet. Pleci pe Pământ.

WELLS

Cancelarul îmbătrânise. Deși trecuseră mai puțin de șase săptămâni de când Wells nu-și mai văzuse tatăl, arăta cu câțiva ani mai în vârstă. La tâmpile îi apăruseră noi fire cărunte, iar liniile din jurul ochilor se adânciseră.

– O să-mi spui, în sfârșit, de ce ai făcut-o? Întrebă cancelarul cu un oftat obosit.

Wells se foi pe scaun. Simțea cum adevărul încerca să-și croiască drum spre buzele lui. Ar fi dat orice să șteargă dezamăgirea de pe fața tatălui său, dar nu putea să riște – nu înainte de a afla dacă planul lui nechibzuit chiar funcționase. Îi evită privirea, uitându-se în jur și încercând să memoreze obiectele pe care era posibil să le vadă pentru ultima dată: scheletul de vultur cocoțat pe o cutie de sticlă, cele câteva tablouri care supraviețuiseră incendiului de la Luvru și pozele frumoaselor orașe moarte ale cărora nume nu încetau să îi dea fiori.

– A fost o provocare? Încercăi să te dai mare în fața prietenilor tăi? vorbi cancelarul pe același ton jos, calm, pe care

îl folosea în timpul întrunirilor Consiliului, apoi ridică o sprânceană, pentru a-i face semn că era rândul lui să vorbească.

– Nu, domnule.

– Ai fost lovit de vreun acces de nebunie temporară? Erai drogat?

Se simțea o notă de speranță slabă în vocea lui, pe care, în alte împrejurări, Wells ar fi găsit-o amuzantă. Dar nu era nimic amuzant în privirea tatălui său, doar o combinație de oboseală și confuzie, pe care Wells nu o mai văzuse de la înmormântarea mamei lui.

– Nu, domnule.

Wells simți o pornire trecătoare de a atinge brațul tatălui său, dar ceva, în afară de cătușele care îi țineau încheieturile, îl împiedică să se întindă peste birou. Nici măcar atunci când se întâlнисeră lângă portalul de ieșire, să-și ia ultimul rămas-bun tăcut de la mama lui, nu reușiseră să umple spațiul de câțiva centimetri dintre umerii lor. De parcă Wells și tatăl lui erau doi magneți, iar încărcătura de durere din ei îi făcea să se respingă.

– A fost un fel de declarație politică?

Tatăl lui tresări ușor, de parcă gândul acela l-ar fi lovit fizic.

– Cineva de pe Walden sau de pe Arcadia te-a pus să faci asta?

– Nu, domnule, zise Wells, luptându-se cu indignarea.

Părea că tatăl său își petrecuse ultimele șase săptămâni încercând să-l transforme pe Wells într-un fel de rebel, să-și reprogrameze amintirile pentru a-l ajuta să înțeleagă de ce fiul său – fost student eminent, iar acum cel mai bine cotate cadet – comisese cea mai cunoscută infracțiune din istorie. Dar nici măcar adevărul nu ar fi diminuat confuzia tatălui său. Pentru cancelar, nimic nu putea justifica incendierea

Copacului Raiului, arborele care fusese adus pe Phoenix chiar înainte de Exod. Totuși, pentru Wells, nu fusese o alegere. Odată ce descoperise că Clarke era una dintre cei o sută trimiși pe Pământ, trebuise să facă ceva pentru a li se alătura. Și, ca fiu al cancelarului, doar o astfel de infrațiune l-ar fi trimis în detenție.

Wells își aminti cum mergea prin mulțime, la ceremonia din Ziua Comemorării, simțind greutatea sutelor de ochi asupra sa, mâna tremurându-i când scosese bricheta din buzunar și când aprinsese scânteia care sclipise scurt în întuneric. Pentru o clipă, toată lumea se holbase în tăcere, când flăcările cuprinseseră copacul. Chiar și în haosul iscat de năvala gardienilor, toți îl recunoscuseră.

- Ce naiba a fost în capul tău? întrebă cancelarul, privind-l și nevenindu-i să creadă. Puteai să dai foc la tot locul și să omori pe toată lumea.

Era mai bine să mintă. Tatălui său i-ar fi fost mai ușor să creadă că Wells răspunsese unei provocări. Sau poate că ar fi trebuit să încerce să pretindă că fusese drogat. Oricare dintre aceste scenarii ar fi fost mai ușor acceptat de cancelar decât adevărul - că riscase totul pentru o fată.

Ușa spitalului se închise în urma lui, dar zâmbetul lui Wells rămase înghețat, de parcă efortul pe care îl făcuse pentru a înălța colțurile buzelor îi afectase mușchii feței. Prin ceața medicamentelor, probabil, mama lui crezuse că zâmbetul lui era real și asta era tot ce conta. Ținuse mâna lui Wells, în timp ce minciunile curgeau din el, multe, dar nevinovate. *Da, eu și tata ne înțelegem bine.* Nu era nevoie să știe că ei doi abia dacă schimbaseră mai mult de două vorbe timp de câteva săptămâni. *Când te vei face bine, vom*

termina Declinul și căderea Imperiului Roman. Amândoi știau că ea nu avea să ajungă niciodată la ultimul volum.

Wells ieși din spital și traversă puntea B, care era pustie. La ora aceea, cei mai mulți oameni erau fie la seminarii, fie la muncă sau la Schimb. El ar fi trebuit să fie la ora de istorie, în mod normal, materia lui preferată. Mereu îi plăcuseră poveștile despre vechile orașe, precum Roma și New York, al căror triumf orbitor era egalat doar de prăbușirea lor. Dar nu putea petrece două ore înconjurat de aceiași colegi care îi umpluseră mesageria cu mesaje de simpatie vagi, neplăcute. Singura persoană cu care putea vorbi despre mama lui era Glass, dar ea fusese ciudat de distantă în ultima vreme.

Wells nu știa sigur cât timp stătuse în fața ușii, înainte să-și dea seama că ajunsese la bibliotecă. Permise scannerului să-i treacă peste ochi și așteptă semnalul, apoi își puse degetul mare pe suport. Ușa se deschise suficient cât să se strecoare înăuntru, apoi se trânti cu o bufnitură, de parcă îi făcuse o mare favoare.

Wells expiră, iar liniștea și umbrele îl înconjurară. Cărțile care fuseseră aduse pe Phoenix înainte de Cataclism erau ținute în cutii înalte, lipsite de oxigen, care încetineau mult procesul de deteriorare, motiv pentru care trebuiau citite acolo și scoase din ele doar timp de câteva ore, de fiecare dată. Încăperea enormă era ferită de lumina zilei, într-o stare de continuu clarobscur.

Atât cât își amintea, el și mama lui își petreceau cândva serile acolo, ea îi citea cu voce tare, când era mic, după care citeau unul lângă altul, când mai crescuse. Dar, pe măsură ce boala ei progresase, iar durerile de cap se înrăutățiseră, începuse să îi citească el. Tocmai ajunsese la volumul doi